HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מתני' הזורק. כמוגג: **ונזכר.** שהוא שכח: **מאחר שיצתה.** הלכך מידו וקודם שנגוף: **קלטה אחר.** קס"ד לומר שנזכר זה קלטה מאחר הוי להו כמי שעשאום וכגון (ו) שנעקר ממקומו ונפל או שקלטה כלב כפיו ללא הויא כמה כמה דבעינן מקום ד' פטור: **גמ' ופרישן הא נחה.** לפוף ד' כרכ"ר מייב ומע"ג דנזכר אין עקיבה להנחה והא קמני סיפא זה הכלל כו': **סיפא.** דקתני עד שתהא מתגלגל וסופן שגוגה: **לאתויי לנחת ומיפוג.** לכתא עד קטן שכפוף רגליו ולריך לממורים נוטפים דלדולים של יין שמוסיפין לותו בשני עקלים שהלדלדולים מלויין בהן ומני לידי החמור ומחבירים בו הלדלדולים שימזיק זה את זה: **ומפוג.** מגל. כלומר לא מיתוקמא סיפא ללא נזוק לכתא הקשה במגל קטן כלרכו ולוחו המגל דידו ובמזהר זריקה בלכתא שלא מנוח הלכך תמילתו שוגג וסופו מזיד ופטור מגל זרק לרוב וחפץ שבמזהר אין בידו לעכבו כוליה שוגג הוא וזהר דקתני בריפא למעיין רבותא לפף על גב דנזכר לא מיפטר מחטאת ללא"כ קלטה אחר או כלב: ופרכינן **לכתא ומפוג לוגדו בידו.** ותפילו כוליה מילתא שוגג לא מיחייב לתין כתן זריקה: **לגון שנתכוין לעשות תבורה.** בתחלתו נשגגת שבת וזהר עד שלא נעשית תבורה ולעולם בלכתא ומיתנא וכגון שנתכוין לעשות תבורה כו' דתתי מיבעי ליה מקום שבת דאפילו במיזד שתי אמות בשוגג רבה אמר פטור רבא אמר חייב רבה אמר [ו]פטור אפילו לרבן גמליאל [ז]דאמר אין ידיעה לחצי שיעור התם הוא דכי קא גמר שיעורא בשוגג קא גמר אבל הכא דבמזיד לא ובמאי [ח]אי בזורק שוגג הוא אלא במעביר [ט]רבה אמר חייב ואפילו לרבנן דאמרי יש ידיעה לחצי שיעור התם הוא דבידו אבל הכא דאין בידו לא ובמאי אי במעביר הרי בידו ואלא בזורק [י]אמר [יא]רבה זרק ונחה בפי הכלב או בפי הכבשן חייב והאנן [יב]תנן קלטה אחר או קלטה הכלב או שנשרפה פטור התם דלא מכוין הכא דקא מכוין אמר רב ביבי בר אביי אף אנן נמי תנינא [יג]יש אוכל אכילה אחת וחייב עליה ד' חטאות ואשם אחד חטאת ואשם אחר חטאת שאכל חלב והוא נותר מן המוקדשין ביוה"כ רבי מאיר אומר אף אם היתה שבת והוציאו [בפיו] חייב אמרו לו אינו מן השם ואמאי הא אין דרך הוצאה בכך אלא כיון דקא מיכוין מחשבתו משויא ליה מקום הכא נמי כיון דקא מיכוין מחשבתו משויא ליה מקום:

מתני' הזורק ונזכר מאחר שיצתה מידו קלטה אחר קלטה כלב או שנשרפה פטור זרק לעשות חבורה בין באדם ובין בבהמה ונזכר עד שלא נעשית חבורה פטור [ט]א"זה הכלל כל חייבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה וסופן זדון תחילתן זדון וסופן שגגה פטורין עד שתהא תחילתן וסופן שגגה: **גמ'** הא נחה חייב והלא נזכר ותנן כל חייבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה אמר רב כהנא סיפא אתאן ללכתא ומתנא [ב]לכתא ומתנא אוגדו בידו הוא כגון שנתכוין לעשות חבורה הא נמי תנינא הזורק לעשות חבורה בין באדם בין בבהמה ונזכר עד שלא נעשית חבורה פטור אלא אמר רבא במעביר והא זה הכלל דקתני אזריקה קתני אלא אמר רבא תרתי קתני הזורק ונזכר מאחר שיצתה מידו אי נמי לא נזכר וקלטה אחר או קלטה כלב או שנשרפה פטור רב אשי אמר חסורי מחסרא והכי קתני הזורק ונזכר מאחר שיצתה מידו קלטה אחר או קלטה כלב או שנשרפה פטור הא נחה חייב בד"א שחזר ושכח אבל לא חזר ושכח פטור שכל חייבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה: זה הכלל כל חייבי חטאות כו': איתמר שתי אמות בשוגג שתי אמות במזיד שתי אמות בשוגג רבה אמר פטור רבא אמר חייב רבה אמר [ג]פטור אפילו לרבן גמליאל [ג]דאמר אין ידיעה לחצי שיעור התם הוא דכי קא גמר שיעורא בשוגג קא גמר אבל הכא דבמזיד לא ובמאי [ד]אי בזורק שוגג הוא אלא במעביר [ה]רבה אמר חייב ואפילו לרבנן דאמרי יש ידיעה לחצי שיעור התם הוא דבידו אבל הכא דאין בידו לא ובמאי אי במעביר הרי בידו ואלא בזורק [ו]אמר [ז]רבה זרק ונחה בפי הכלב או בפי הכבשן חייב והאנן [ח]תנן קלטה אחר או קלטה הכלב או שנשרפה פטור התם דלא מכוין הכא דקא מכוין אמר רב ביבי בר אביי אף אנן נמי תנינא [ט]יש אוכל אכילה אחת וחייב עליה ד' חטאות ואשם אחד חטאת ואשם אחר חטאת שאכל חלב והוא נותר מן המוקדשין ביוה"כ רבי מאיר אומר אף אם היתה שבת והוציאו [בפיו] חייב אמרו לו אינו מן השם ואמאי הא אין דרך הוצאה בכך אלא כיון דקא מיכוין מחשבתו משויא ליה מקום הכא נמי כיון דקא מיכוין מחשבתו משויא ליה מקום:

הדרן עלך הזורק

סיפא אתאן ללכתא ומיתנא. מגל דריפא מיירי בלא לכתא ומיתנא והש"ס לפילו בלא נזכר פטור כיון שקלטה כלב או נשרפה והא דנקט נזכר לגמעיינן לפפילו במזכר דוקא קלטה כלב או נשרפה פטור משום דלא נחה הא נחה מייב: **אלא אמר רבא במעביר.** והשתא דמחבורה מיירי בלכתא ומיתנא ומיין ר"י יולע למה הולרך להסמיענו היהי לחבורה מה לי חבורה מה לי מבורה מעביר וכן לרבא דקאמר תרתי קתני למאי תנא היהי לחבורה כיון דתנא זהזורק וזנזכר פטור ס"ג בחבורה דמ"ש: **רב אשי אמר חסורי מחסרא בו'.** מין זה ממש מסורי מחסרא דמשמע כמו שהיא שנויה יש לפרש כן בלא כדי לפרשה קאמר בלשון מסורי מחסרא:

ובמאי אי בזורק שוגג הוא. מע"ג דכי גמר שיעוריה בזמיד גמר ד' [ב]אמות ומה כפי כלב. ל"ג מעלמה[ב] כלא"כ יוחנן בפ"ק (לעיל דף ה.) זרק חפץ ומה לתוך ידו של חבירו חייב ומיקיק דקמ"ל לף על גב דלא לחמצים לידיים[ג] והכא מיקיק דקא מכוין ומהמצמו מעותים ליה מקום[ד] ע):

רבי מאיר אומר אם היתה שבת והוציאו בפיו בו'. פי' בקונטרס דלהכי נקט לם היתה שבת[ה] דמשום יוה"כ לא מיחייב לתין עירוב והולאה בשבת דהכל כל חייבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה: זה הכלל כל חייבי חטאות כו': איתמר שתי אמות בשוגג שתי אמות במזיד שתי אמות בשוגג רבה אמר פטור רבא אמר חייב רבה אמר [ג]פטור אפילו לרבן גמליאל [ג]דאמר אין ידיעה לחצי שיעור התם הוא דכי קא גמר שיעורא בשוגג קא גמר אבל הכא דבמזיד לא ובמאי [ד]אי בזורק שוגג הוא אלא במעביר [ה]רבה אמר חייב ואפילו לרבנן דאמרי יש ידיעה לחצי שיעור התם הוא דבידו אבל הכא דאין בידו לא ובמאי אי במעביר הרי בידו ואלא בזורק [ו]אמר [ז]רבה זרק ונחה בפי הכלב או בפי הכבשן חייב והאנן [ח]תנן קלטה אחר או קלטה הכלב או שנשרפה פטור התם דלא מכוין הכא דקא מכוין אמר רב ביבי בר אביי אף אנן נמי תנינא [ט]יש אוכל אכילה אחת וחייב עליה ד' חטאות ואשם אחד חטאת ואשם אחר חטאת שאכל חלב והוא נותר מן המוקדשין ביוה"כ רבי מאיר אומר אף אם היתה שבת והוציאו [בפיו] חייב אמרו לו אינו מן השם ואמאי הא אין דרך הוצאה בכך אלא כיון דקא מיכוין מחשבתו משויא ליה מקום הכא נמי כיון דקא מיכוין מחשבתו משויא ליה מקום:

הדרן עלך הזורק

חמר חייב. שתי אמות במזיד שמזכר לאחר שתי אמות רשגגות ומזר ושכח בב' המחבורות: דר"ג לקמן בפרק הכונה: **פשט דבי גמר שיעורא בשוגג גמר.** הכותב ג' אותיות בב' העלמות לממייב בה ר"ג בזות השניה נגמר השיעור ולף הוא בשוגג לגל הכא בשתי ממעיות שהן במזיד נגמר השיעור בלמידרש וחזל לה במעביר ושתי ממעיות מזיד: **שוגג הוא.** שהרי אין בידו לעכבה וכיון שחזר ושכח חייב דלא נגמרה מלאכה עד שעת הזה שהיא לסוף ובשוגג: **אלא במעביר.** וכיון דבידו לעמוד בסוף ב' אמות המלעיות שמשתה דגמר שיעורא במזיד: **פשט הוא דבידו.** שלא לחזור ולכתוב השניה הלכך כי חזר ושכח הויא לה שגגה לחמריתי ולא גמרה לקמייתא: **אבל הכא אין בידו.** להחזיר כשנזכר כלמידרש וחזל בזורק הלכך כולה חדא שגגה היא ושכח אחר שכח חדא ולא פליגי: **בפי הכבשן.** ונשרפה בשלהבת: **הכא דקא מיכוין.** שגגת מלא כלב אחר או שנשרפה פטור בדלא איכוין לכך ומשום דלא נעשית מחשבתו הוא דפטור. ואע"ג דבשני עקירה והנחה במקום ד' ופי הכלב אין בו ד', כיון דאחשיבה הוי ליה כאלו אית ביה ד'. **ומסייע ליה** לדב ביבי מהא דתנן בכריתות פרק אמרו לו שנים אכלת חלב חלב אוכל אכילה אחת וחייב כו', קתני מיהא שאם הוציאו ואכלו חייב ואע"פ שלא הניחו ע"ג מקום ד', אלא כיון שהוא עקרו והניחו בתוך פיו חייב. ואקשינן והא אין דרך חיוב הוצאה בכך, כלומר אין דרך החיוב אלא בעקירה ממקום ד' והנחה במקום ד', אלא כיון דאחשיבה לאנוחיה בפיו מחשבתו משוי לפיו כאלו מקום ד' של ד' הוא, ה"נ כיון דאחשיבה לפי כלב או לפי הכבשן מחשבתו משויא ליה מקום. **ולא פליגי** רבנן עליה דר"מ שחייב אלא בס אמרו לו אינו [מן] השם, כלומר מי מנינן ד' חטאות אאכילה, אבל הוצאה לאו משום אכילה חייב אלא משום הוצאה, ובהמוציא תפילין נמי אמרינן דכיון דאחשיבה הוה ליה מקום:

הדרן עלך הזורק

מסורת הש"ס

(ו) לעיל ד., ג) לעיל עמ' קקו., ג) [ל"ל רבה], ד) עירובין לט., ה) [ל"ל רבה], ו) כריתות יג: שבועות כד: יומות לה., ז) [ל"ל אמרן], ח) כס"ג לעיל., ט) [ועיין תוס' לעיל ד: ד"ה אלא מ"ל יוסף ותוס' עירובין לט. ד"ה זרק ומ"ל],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה קלטה אחר וכו' וכגון. נ"ב ע"ל בלף ה סוף ע"ש:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה והוציאו וכו' דבליעתו הוי הנחה. ע"ל יח ע"ש מ"ש לא יעמוד: **בא"ד** והשיב מוהם בר"ח. ע"ל לף ו ע"ש מ"ש הסם:

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת.

מוסף תוספות

א. דהוי עיקר החיוב. תוס' כלא"כ. ב. ולא נתכוין לזורוק שם. תוס' כלא"כ. ג. וא"כ לא הוי במקום ארבע. רשב"ם. ד. שרצונו שיאכלנו הכלב או שישרוף הגץ בכבשן. תוס' לעיל ד: ה. דהוה ליה למיתני ואם הוציאו חייב. תוס' יומת לב. ו. תימא ולר' מאיר מה ענין אכילה אצל שאר חטאות דלא אתו בהדי הדדי דבשאר חטאות מחייב בהנאת גרונו ובשבת בעינן הנחה בתוך מעיו, [דכמו כן היה יכול לומר אם עשה מלאכה בשבת חייב. תוס' יומת לב.] הילכך נראה לפרש [דהכא]. תוס' כלא"כ. וא"ת מה שייך זה לענין אכילה דהא לא אתו בהדי הדדי דחיוב אכילה מהנאת גרונו ואהוצאה לא מחייב עד עד דנייח גופו דהנחה בעינן, וי"ל דאכילתו זו הנחתו וכו' וא"ת מ"מ לא אתו בהדי הדדי דחיוב אכילה חל בבית הבליעה וחיוב הוצאה לא חל עד דנחת במעיו וי"ל. שמ"ק על הגליון בכריתות יח. כשם שתוס' תמרות. ז. הוציא דיו לכתוב ב' אותיות וכתבן כשהוא מהלך חייב. תוס' לעיל ג. ח. והכא נמי בליעתן זו היא הנחתן. תוס' כלא"כ. ט. לא הוי פיו מקום פטור דכיון דהוי כרשות הרבים. תוס' כלא"כ. י. ולא בטל לגבי רשות הרבים. תוס' כלא"כ. [ועי' מהרש"ם].

רבינו חננאל

הזורק ונזכר לאחר שיצאת מידו שהיא שבת, קלטה אחר או קלטה כלב או נשרפה פטור כו'. נמצא דתמניתין אינו חייב [חטאת] עד שתהיה מתחלה המלאכה עד תשלום המלאכה בשוגג. אבל אם היתה לו ידיעה אחר שגגה קודם תשלום המלאכה, [ונשלמה] בידיעה פטור, כדתנן עד [שתהא] תחילתן וסופן שגגה. דתיקיען מרישא דמתניתין דקתני הזורק ונזכר לאחר שיצאת מידו, קלטה אחר פטור וכן אם קלטה כלב וכן אם נשרפה פטור, טעמא מאי פטור משום דלא נעשת מחשבת הא אם נחה במקום שהיתה מחשבתו בעת שזרקה, חייב ואע"פ שנזכר לאחר שיצאת מידו, הנה היתה לו ידיעה אחר שגגה וחייב. ופריק רב כהנא סיפא דקתני עד שתהא תחילתן וסופן שגגה אתאן ללכתא ומתנא. פי' קנה קשור בחוט אחרינ שכשיזזקנו לא יאבד אלא מושך בחוט והוא נמשך אחריו, כי האי גוונא בענין תחילה וסוף שגגה שאע"פ שזרקו כיון שנזכר קודם שיגוח יכול להחזירו. אבל כגון אבן שכיון שיצאה מידו אינו יכול להחזירה אע"פ שנחה אחר זכירתו חייב. ודחינן לכתא ומתנא איגודו בידו וכל [ש]אינו בידו אינה זריקה. ופריק רב כהנא כגון שזרק זה הקנה לעשות חבורה, וקמ"ל עד שתעשה חבורה נמשכת שגגה. ונדחה טעם זה. ופריק רבה כי בענין תחילה וסוף שגגה במעביר אבל בזורק לא. וקשקיען בזורק. ואקשינן עלה והא כי קתני זה הכלל כל חייבי חטאות כו' אזריקה הוא דקתני. ונדחה דרבה. ופריק רבא מתניתין תרתי קתני, חדא דזורק לכתא קלטה אחר או כלב או נזכר ולקלטה אחר או כלב או נשרפה פטור דלא אתעבידא מחשבתו. והא (דרבה) [דרבא] והא דרב אשי נמי לא אפיכיה, מיהו רב אשי דייק הכי כיון דמתניתין כוליה לענין שוגג היא, דבבא דרישא קתני ונזכר, ומצייתינא נמי הזורק לעשות חבורה ונזכר, ובסיפא כולל זה הכלל כל חייבי חטאות כו'. הילכך מתניתין כוליה בשוגג היא ולא לענין נחה היא, אלא חסורי מחסרא והכי קתני הזורק ונזכר לאחר שיצאת מידו ולקלטה אחר או כלב או נשרפה פטור, לא נחה חייב, אימתי בזמן שחזר ושכח אבל לא חזר ושכח פטור שכל חייבי חטאות אין חייבין עד שתהא תחילתן וסופן שגגה. **פלוגתא** דרבה ורבא בשתי אמות בשוגג וב' אמות במזיד וב' אמות (בזורק) [בשוגג], ולא איפרשא בהדיא אי בזורק [או] במעביר היא. ודברי הכל [לאו] בפלוגתא דרבן גמליאל וחכמים פליגי, דתנן הכותב ב' אותיות בב' העלמות אחת בשחרית ואחת בין הערבים, רבן גמליאל מחייב וחכמים פוטרין, דאילו התם כתב אות אחת שהוא חצי שיעור בהעלם אחד ונזדע לו שהיא שבת

ב) א מיי' פ"ח מהל' שבת הלכה יט ופ"ג מהל' שגגות הלכה ו סמג עשין רינ: **גמא ב** מיי' פי"ג מהל' שבת הלכה יד סמג לאוין סה: **מב** ג ד מיי' פי"ו מהל' שגגות הלכה ח: **מג** ה ו מיי' פי"ג מהל' שבת הלכה יג: **מד** ז מיי' פ"ו מהל' שגגות הלכה ד:

רב נסים גאון

אפי' לרבנן גמליאל דאמר אין ידיעה לחצי שיעור. בסוף פ' הבונה (דף קה) חלק רבן גמליאל עם החכמים בכותב שתי אותיות בשתי העלמות. ובגמ' גרסי במאי קמיפלגי רבן גמליאל סבר אין ידיעה לחצי שיעור, וכבר פירשנו אותה בפרק כלל גדול (דף קב). **אמר רב ביבי בר אביי אף אנן נמי תנינא יש אוכל אכילה אחת וחייב עליה ארבעה חטאות ואשם אחד.** ומשכחת לה במסכת כריתות בפרק אמרו לו אכלת חלב (דף יג). ופירוש ד' חטאות בנוי על עיקר המשנה שבתחלת זו המסכת, שלושים ושש כריתות בתורה ואלו הן טמא שאכל את הקודש והאוכל חלב ודם ונותר ופיגול, והאוכל והעושה מלאכה ביום הכפורים כו'. ואמרו על אלו חייבין על דזונן כרת ועל שגגתם חטאת. ומי שאכל חלב והוא נותר מן המוקדשים ביום הכפורים חייב חטאת משום טמא שאכל את הקודש וחטאת [חלב וחטאת משום אוכל נותר וחטאת] משום אוכל ביום הכפורים הרי ד' חטאות, וחייב אשם מעילות כמו שאמר הכתוב (ויקרא ה) נפש כי תמעול מעל בה', וחטאה בשגגה, וכדתנן (מעילה דף יח) הנהנה שוה פרוטה מן ההקדש מעל, ואילו היה שהוי ואכל את הקודש בשגגה נתחייב אשם מעילות.

סליק **פרק הזורק**

רבינו חננאל (המשך)

וחזר ונעלם ממנו וכתב אות שניה שהוא חצי שיעור, ואמרינן בכלל גדול אמר רבינא כגון שהיתה לו ידיעה בבנתים ורבן גמליאל היא דאמר אין ידיעה לחצי שיעור. אבל הכא אע"פ דחני ד' אמות דשוגג בב' העלמות הן לא דמיא להתם, אלא הכא אם מעביר הוא שהעביר שש אמות בבת אחת עלה אמר רבה פטור, כגון שהעביר אמתיים בשוגג, ואלתר נזכר והעביר אמתיים אחרות במזיד, ואלתר שכח והעביר אמתים אחרות בשגגה. אמר רבה כגון זה אפילו דמאן דמחייב התם, כגון שכתב אות אחת בשגגה ולא כתב כלום נזכר ושכח וחזר וכתב אות אחרת, בהא מחייב רבן גמליאל דכי גמר שיעורא דחיובא ב' אותיות בשוגג גמר, אבל הכא דאינון שתי אמות ג' פעמים ב' אמצעיות שהן גמר ד' אמות שיעור החיוב במזיד הוה שנמצאת ידיעה מפסקת. ורבה דפטור לא פטר אלא במעביר דקאמר, אבל הכא כי קא גמר שיעוריה במזיד בעייניהו קא גמר. ואילו זורק כיון שהיתה תחילת הזריקה בשוגג אע"פ שנודע לו לאחר שיצאת מידו כיון שאין בידו להחזיר לא חשיב מזיד. **ואם** זורק הוא, עליה אמר רבא חייב כגון שזרק שש אמות בבת אחת, בתחילה היה שכח וכשהגיע החפץ לב' אמות וכשהגיע בסוף ב' אמות האחרונות חזר ושכח, אמר לך רבא כגון זה חייב. ואפילו לרבנן דפטרי התם, דאילו התם לעניין הכותב ב' אותיות בב' העלמות היה בידו שלא לכתוב אות שנייה, וכיון שחזר ושכח אין השניה מצטרפת עם הראשונה, אבל הכא כיון שזרק ויש בכח זריקתו ללכת שש אמות, כיון שאין בידו להחזיר וארבע מהן בשוגג, אע"פ שיש ביניהן שתים שאינן בשוגג הרי הארבע מצטרפות וחייב עליהן. ורבה לא מחייב אלא בזורק דהא קאמר התם הוא דבידו אבל הכא לאו בידו, ואילו מעביר בידו הוא. ואיתא לדרבה דפטר במעביר, בזורק. **אמר רבה** זרק ונחה בפי הכלב או בפי הכבשן חייב. אוקימנא כגון שכך היתה מחשבתו מעיקרא לנוח בפי הכלב או בפי הכבשן, ומתני' דקתני קלטה אחר או כלב או שנשרפה פטור בדלא איכוין לכך ומשום דלא נעשית מחשבתו הוא דפטור. ואע"ג דבשני עקירה והנחה במקום ד' ופי הכלב אין בו ד', כיון דאחשיבה הוי ליה כאלו אית ביה ד'. **ומסייע ליה** לדב ביבי מהא דתנן בכריתות פרק אמרו לו שנים אכלת חלב חלב אוכל אכילה אחת וחייב כו', קתני מיהא שאם הוציאו ואכלו חייב ואע"פ שלא הניחו ע"ג מקום ד', אלא כיון שהוא עקרו והניחו בתוך פיו חייב. ואקשינן והא אין דרך חיוב הוצאה בכך, כלומר אין דרך החיוב אלא בעקירה ממקום ד' והנחה במקום ד', אלא כיון דאחשיבה לאנוחיה בפיו מחשבתו משוי לפיו כאלו מקום ד' של ד' הוא, ה"נ כיון דאחשיבה לפי כלב או לפי הכבשן מחשבתו משויא ליה מקום. **ולא פליגי** רבנן עליה דר"מ שחייב אלא בס אמרו לו אינו [מן] השם, כלומר מי מנינן ד' חטאות באכילה, אבל הוצאה לאו משום אכילה חייב אלא משום הוצאה, **ובהמוציא** תפילין נמי אמרינן דכיון דאחשיבה הוה ליה מקום:

הדרן עלך הזורק